

Είναι μέγα χάρισμα η ικανότητα να μπορείς να μεταφέρεις με συγγραφική μαεστρία την οποιαδήποτε εμπειρία σου στο χαρτί. Κι ακόμα περισσότερο, είναι θείο δώρο κι ευλογία να μπορείς να μεταφράζεις τον προσωπικό σου πόνο, σωματικό και ψυχικό, σε ποίηση, να συνειδητοποιείς την διαδικασία, και ν' απελευθερώνεσαι μέσα απ' αυτήν. Διότι γράφω ποίηση, δεν σημαίνει μόνο συμπάσχω με τον κόσμο, αλλά και καταθέτω τον ίδιο μου τον εαυτό, συντρέχοντάς τον, κι απελευθερώνοντάς τον.

Η Μαλγκοζάτα Τ. Σκβάρεκ-Γκαλέσκα, ποιήτρια, συγγραφέας και πνευματικός άνθρωπος δοκιμασμένος και καταξιωμένος στην Πολωνία, μέσα σε τούτη την ποιητική συλλογή της, υπό τον τίτλο «Εγώ, αυτοί και... - συζητήσεις, προσπάθειες θεραπείας», δίνει μαθήματα τόσο ζωής, όσο και λογοτεχνικής δημιουργίας. Βρίσκει το κουράγιο, την δύναμη και καταβυθίζεται μεθοδικά και περιγραφικότητα μέσα στο δράμα που βιώνουν όλοι όσοι πάσχουν από την «επάρατη νόσο» - ένα δράμα που είναι και προσωπικό, δικό της. Μ' άλλα λόγια, βουτάει την πένα της πρωτίστως μέσα στην δική της πληγή. Κι αυτό είναι πραγματικά συγκλονιστικό.

Σ' ένα νοσοκομείο όπου ο ασθενής παλεύει να θεραπευθεί από τον καρκίνο, αποδιπλώνονται δύο κόσμοι: αυτός του εξωτερικού περιβάλλοντος με ό,τι κάτι τέτοιο περιλαμβάνει, αντικείμενα, καταστάσεις, θεραπείες και ανθρώπους, κι εκείνος της εσωτερικής μας, ανθρώπινης, ανεξιχνίαστης και αδυσώπητης «σπηλιάς».

Μ' έναν μεγάλο στεναγμό, πόνο, αγωνία και απερίγραπτο φόβο, αλλά και στοχαστική διάθεση, η Μαλγκοζάτα Τ. Σκβάρεκ-Γκαλέσκα βγάζει από την ψυχή της σκέψεις και συναισθήματα όχι μόνο των πασχόντων αλλά και των συγγενών τους. «Εμείς» και «οι άλλοι» βρίσκονται μαζί και απέναντι ταυτόχρονα, και στη μέση, μπροστά στο φάσμα του θανάτου, αναδύεται η συνειδητοποίηση της ζωής που περνά, και η αξία της.

Μέσα στους στίχους αναμειγνύονται τεχνηέντως και με μαεστρία το εγώ με το εσύ, το εμείς με το εσείς, και το «μέσα» με το «έξω», όχι μόνο δημιουργώντας στον αναγνώστη την αίσθηση μιας ενότητας, αλλά και αντικατοπτρίζοντας τον ρευστό, αλλά και τόσο καίριο και μεστό κόσμο των σκέψεων από τις οποίες διέπεται η ποιήτρια την ώρα που γράφει.

Με γλώσσα λιτή και γλαφυρή, ξεκινά λέγοντάς μας ότι «τα ποιήματα» «δεν έχουν λυγίσει στα γόνατα», για να καταλήξει υμνώντας την «αμέτρητη διάσταση του κόσμου – η αγάπη», και να φωνάξει, ότι δυστυχώς «δεν ακούμε ο ένας τον άλλον, / δεν αγαπάμε ο ένας τον άλλον / πατάμε πάνω στα δάχτυλα των άλλων που έχουν χαθεί / αν και τόσοι πολλοί από εμάς, με κλειστά μάτια, / αναζητούμε την αυγή //»...

Μια ποίηση δυνατή, συναισθηματική, που θα μας βάλει σε σκέψεις, και που δεν πρέπει κανείς να χάσει.

Δάφνη Μαρία Γκυ-Βουβάλη

To wielki dar móc przelać na papier każde swoje doświadczenie z mistrzowską wręcz umiejętnością pisania. A co więcej, to dar i błogosławieństwo móc przełożyć swój osobisty ból, fizyczny i psychiczny, na poezję, zrealizować ten proces i dzięki niemu się wyzwolić. Bo pisanie poezji to nie tylko współczucie dla świata, ale także branie całego ciężaru na swoje barki.

Małgorzata T. Skwarek-Gałęska, poetka uznana w Polsce, w zbiorze swoich wierszy, zatytułowanym „Ja i oni oraz... – rozmowy, próby leczenia”, udziela lekcji zarówno życia, jak i twórczości literackiej. Znajduje w sobie odwagę, siłę i metodycznie zanurza się w dramacie, którego doświadczają wszyscy cierpiący na „podstępłą chorobę” – dramacie, który jest również osobisty, jej własny. Innymi słowy, zanurza pióro przede wszystkim we własnej ranie. I to jest naprawdę wstrząsające.

W szpitalu, gdzie pacjent walczy o wyleczenie z raka, rozgrywają się dwa światy: świat środowiska zewnętrznego ze wszystkim, co się w nim kryje – przedmiotami, sytuacjami, terapiami i ludźmi – oraz świat naszej wewnętrznej, ludzkiej, niezgłębionej i nieustępliwej „jaskini”.

Z głębokim westchnieniem, bólem, udręką i nieopisanym strachem, ale także kontemplacyjnym nastrojem, Małgorzata Skwarek-Gałęska wydobywa z głębi duszy myśli i uczucia nie tylko chorych, ale także ich bliskich. „My” i „inni” są jednocześnie obok siebie i naprzeciw siebie, a pośrodku, w obliczu widma śmierci, wyłania się świadomość przemijającego życia i jego wartości.

W wierszach ego i ty, my i ty, a także „wnętrze” i „zewnątrze” mieszają się kunsztownie i mistrzowsko, nie tylko tworząc u czytelnika poczucie jedności, ale także odzwierciedlając płynny, a zarazem tak istotny i pełny świat myśli, który rządzi poetką podczas pisania.

Prostym i jasnym językiem zaczyna od stwierdzenia, że „wiersze” „nie zgięły kolan”, by zakończyć pochwałą „nieobliczalnego wymiaru świata – miłości” i zawołać, że niestety „nie słyszymy się nawzajem, nie kochamy się, deptamy po stopach innym, którzy się zagubili, choć tak wielu z nas, z zamkniętymi oczami szuka świtu”...

Mocna, emocjonalna poezja, która skłania do refleksji i której nikt nie powinien przegapić.

Daphnie Maria Guy-Vouvali